

Nr. 613

PIATEK, DNIA 24. GRUENIA 1943 r.

ROK IV.

W WIGILIJNY WIECZOR ...

Wśród wieczornej ciszy zasiadziemy do wigilii pod jarzmem okupanta - poraż o-
statni. Zbrodniczy wróg szaleje jeszcze na naszej ziemi, ale dni jego są już poli-
czone. Choć w większości naszych domów będzie chłodno, a może i głodno, to jednak -
serca nasze zabija gorąco w tę noc pełną tajemnic, bo świta nam już jutrzeńka wyzwo-
lenia. Skupieni w ten wieczór zapłonemy wszechmiłością ku naszym bliźnim, dzieląc -
się z nimi choćby ostatnim kęsem chleba. Sięgnijmy myślą do tych wszystkich sióstr
i braci za drutem kolczastym obozów koncentracyjnych i za murami więzień, którzy -
leżąc na zimnym posłaniu przymkną oczy i żyć będą w tę świętą noc tylko wspomnie-
niami o swoich. Myślmy o nich gorąco, niosąc im siły do wytrwania, pamiętajmy rów-
nież i o tych, co jakkolwiek wolni - rozpiezchli się po całym świecie; trawieni -
tęsknotą za swymi, wypatrują gwiazdy na niebie, co ich ma prowadzić z wędrówki tuła-
czej do Ojczyzny. A gdy zapłoną świece na choince, oddajmy cześć naszym bohaterom
bezimiennym "Polski Podziemnej", bardziej bezimiennym od Nieznanego Żołnierza i -
uczcijmy ich pamięć chwilą milczenia. Ich wysiłku bowiem nikt z nas żyjących nie -
zmierzy. A gdy z kolei łamać się będziemy białym opłatkiem, wzniesmy w górę nasze -
serca i życzymy sobie słowami naszego wieszczą z ust Konrada :

Niech się królestwo stanie
nie krzyża, lecz zbawienia.
O daj nam Jezu Panie,
Twa Polskę objawienia.

Poczujmy się silni, by być godnymi dnia co idzie, dnia - w którym narodzi się -
Nowa Polska i by w tej Polsce wszyscy stanawszy do pracy, odbudowali ją Wielką du-
chem idei, Silną świadomością obywatelską najszerszych mas i Sprawiedliwą społecz-
nie, by następne pokolenia nie zaznały dzisiejszej drogi krzyżowej, jaką przechodzi-
my.

Gwiazda Wolności już wschodzi .

O d R E D A K O J I .

Po raz piąty w niewoli i udreće składamy sobie życzenia świąteczne. Złączeni-
duchem i sercem z wazetkimi Czytelnikami i Sympatykami, życzymy Wam i sobie naj -
większego szczęścia - jakie Polaka spotkać może : Wolnej i Niepodległej Ojczyzny .

Stojąc dziś wobec dylematu wielu -- "prawd", poszukujemy prawdy. Spodziewamy się, że poszukiwania te odbywać się będą z korzyścią, nie tylko ściśle dla naszej grupy ideowej, ale i dla całego myślącego -- społeczeństwa polskiego. Ponieważ nadto -- pragniemy, żeby nasze dążenia pozostawały w zgodzie z tradycjami historycznymi -- nie od rzeczy więc będzie przeświecić istotę pewnego sporu, mającego zasadnicze znaczenie. Spór ten toczył się w krytycznym okresie bezpośrednio przed wojną. Już wówczas stało się jasne dla wszystkich wbrew wszelkim podziwom naszych reakcyjnych ugrupowań, że miejsce Polski, Polski jako państwa, Polski jako kraju znajduje się -- nie po stronie brunatnej międzynarodówki, lecz w obozie walki o wolność. Nasi rodzimi totaliści zaniepokoiли się tedy nie na żarty. I oto naraz jednym z ulubionych hasel wczoraj jeszcze jawnie filohitlerowskich ośrodków stała się insynuacja, że -- walka o demokrację w Polsce, to tylko taka sobie "pożyczka ideowa", zaciągnięta od -- mocarstw zachodnich. Ze obozu demokracji -- polskiej wyrósł nie z walki polskich -- rzesz ludowych, z polskich wsi, fabryk i -- biur, lecz z podszeptów i inspiracji za -- granicznych czynników. Insynuacja ta w -- świetle historii wyglądała niezmiernie -- żałośnie. Mimo to trzeba było ją dla do -- bra rzeczy odeprzeć i osadzić. Oboz demokracji polskiej nie czekał z zadeklarowa -- niem swego stanowiska do wiosny 1939 r. -- Oboz demokracji polskiej głosił swe hasła od szeregu lat, toczył upartą walkę z obu formami ataku totalistycznego na Polskę : z endecją i sanacją, podejmującymi różny -- mi nieco metodami próby totalizacji kraju. Oboz demokracji polskiej nie musiał do -- piero wiosną 1939 r. "zapożyczać się ide -- owo" na Zachodzie, bo jego ideologia wyro -- sła z polskiej rzeczywistości, a skrysta -- lizowała się i zahartowała w ciągu stu -- pięćdziesięciu lat walki o Niepodległość , walki, która była równocześnie walką o -- wolność. Od dni Kościuszki hasła demokra -- tyczne spletały się nieraz łącznie z wal -- ką o Polskę. Nie trzeba demokratom pol -- skim "zapożyczać się" u nikogo, skoro po -- wiadamy niewyczerpany i bezcenny skarbiec -- ideowy, polityczny i moralny, zostawiony -- nam w spuściznie przez naszych poprzedni -- ków od Kościuszki, Sułkowskiego, Jasińskiego, poprzez Worcella i Krępowieckiego, Dem -- bowskiego i Kamińskiego, Hanke-Bossaka i Jarosława Dąbrowskiego, aż do Kunickiego ,

Waryńskiego i Limanowskiego. Cała bohater -- ska przeszłość niepodległościowa, to walka -- o demokrację. Wszyscy wrogowie demokracji -- w Polsce, demokracji społecznej, politycznej i gospodarczej, wszyscy jawni i zamaskowani totaliści zapomnieli o tym, skoro nasze ha -- sła demokratyczne i wolnościowe usiłowali -- traktować jako "pożyczki ideowe". Nie dla -- żadnej dziś rozgrywki ani taniej satysfak -- cji, lecz dla odsłonięcia jednej z prawd -- trzeba stwierdzić, że, owszem, istniały takie -- pożyczki, ale zupełnie gdzie indziej : w o -- bozie naszych przeciwników, w polskim obo -- zie totalistycznym, który wprawdzie obecnie mocno się przerzedził i ulega rozkładowi -- na skutek krachu faszyzmu, ale mimo to -- istnieje jeszcze przyczajony. Bo czymże -- jeśli nie jedną wielką "pożyczką ideową" , zaciągniętą w Berlinie i Rzymie, w Burgos i Bratysławie była cała "ideologia" wszystkich niemal odłamów naszego totalizmu ? Czymże -- jeśli nie "pożyczką ideową" był ich zach -- wyt dla faszystów, wrogów naszych, którzy -- później i wszyscy po kolei opowiedzieli -- się za rozbiorem Polski ? Czym -- jeśli nie "pożyczką ideową" były ich mundury i "sa -- luty", ich hasła, ich wrzaski, ich cała dzia -- łalność ? Czy taka Falanga, czy cała akcja -- ogenerów nie była wyraźna, nawet niezbyt u -- krywaną "pożyczką ideową", mówiąc prościej, zwyczajnym małpowaniem czarno-brunatnych -- herojów ? Z dumą przecież tak stosunkowo -- niedawno mówili i pisali o sobie : "my -- polscy hitlerowcy". Dziś nie jeden z tych -- obalamuconych przed laty młodzieńców spala się ze wstydu na wspomnienie tej przeszło -- ści i gotów jest przedłożyć swoim nauczy -- cielom i furerkom straszliwy rachunek za spalenie i zatrucie czystych i płomien -- nych porywów młodości. Czy jeśli nie "po -- życzką ideową" były "paragrafy aryjskie", z uwzględnieniem dziadków i babek w organiza -- cjach akademickich, czy nawet w Naczelnej -- Organizacji Inżynierów ? Były to żywe ko -- pie ustaw norymberskich, z minimalnymi tyl -- ko zmianami tekstu. Tak, istotnie, nie trze -- ba było Polsce "pożyczek ideowych" z zagra -- nicy, nie trzeba było ani monopartii, ani -- kierowanej kultury, ani antysemityzmu, ani -- niemieckich wzorów w nauce prawa, ani w ja -- dnej dziedzinie życia społecznego. Nie -- trzeba było wielu jeszcze innych rzeczy, na -- których ocenę przyjdzie czas odpowiedni. -- Dziś już niemal dla wszystkich jest jasne, -- że postawa demokracji polskiej została -- przez bieg wypadków całkowicie usprawie -- dliwiona. Jest jasne, że wszystkie jej --

ostrzeżenia, wszystkie postulaty i linie - kierunkowe w polityce wewnętrznej i zagranicznej, przyjmowane wówczas z drwiną i wyciem, okazały się trafne i zgodne z interesami narodowymi. Bo właśnie cała ideologia demokracji polskiej nie była naleciałością, bo wyrastała z gruntu polskiego i wspierała się mocno na wiekowych tradycjach historycznych. Bo jej zasadą przewodnią była zawsze walka z przemocą we wszelkiej postaci, walka z obcymi jak i rodzinnymi wrogami postępu i wolności. Już Józef Sułkowski, ów książę-Jakobin, myśliciel i strateg, będący pod wpływami Jakóba Jasińskiego wołał w roku 1792: "O moja droga ojczyzno". "Kiedy ujrzę u Ciebie w każdej wsi zamiast kręgiery, zasadzone drzewo wolności ... Czas ten nie jest zbyt odległy; coraz jaśniej szerzące się światło wieku daje nam pewność jego zbliżenia. Kiedy lud pozna swe prawa, jakżeż olbrzymią stanie się jego siła. I jacyż wówczas będą wszechwładcy, których by usiłowania nie rozprysły się o tę masę poważną ludzi, zwolnionych z więzów szlachectwa". Ta myśl przebiega się w różnych wariantach i stopniowaniach przez całe dzieje demokracji polskiej, wypełniona walką o niepodległość i wyzwolenie. Ruch demokratyczny Polski od samego początku wyprzedzał swój czas i miał charakter jednocześnie polityczny i społeczny. Towarzystwo Demokratyczne, Młoda Polska, Stowarzyszenie Ludu Polskiego w czwartym dziesiętku lat XIX wielu antycypowały niejako zadania naszej epoki w czwartym dziesiętku lat XX wieku. Nie omawiamy tu bogatej historii demokracji polskiej, ale uderzająco jest, że hasła i dążenia współczesne, dzisiejsze plany przebudowy świata, nawet cztery wolności i międzynarodowa organizacja bezpieczeństwa Europy - mimo wielkiego przedziału czasu i różnicy szczebla w rozwoju społeczno-gospodarczym - miały już swoje wyrazy i sformułowania u naszych pradziadów demokratów. Tak n.p. Towarzystwo Demokratyczne głosiło w r. 1838: "Przyszła rewolucja nasza musi być zarazem polityczną i socjalną, musi oczyścić kraj z wrogów obcych i zorganizować kraj według zasad wolności i równości". Albo Henryk Kamieński w "Prawdach żywotnych narodu polskiego", poświęconych w roku 1844 Towarzystwu Demokratycznemu: "Rewolucja ludowa jedynie mogąca dać narodowi naszemu dość siły bądź do odparcia najazdu, bądź do wywyższenia się z niewoli, jest zawsze główną kwestią Polski, o jej istnieniu stanowiącą. Mocni - będziemy - mieli pomoc ludów, które się z nami przeciwko powszechnemu uciesnieniu połączą i

ustalą nasze zwycięstwa. Stąd objawia się powołanie Polski w dzisiejszej Europie, - aby przewodniczyć wysw. bodzeniom własnym-powszechnemu. Pracując dla siebie zdobywamy wolność całego świata, ustalamy nasz - przyszły byt narodowy, szerząc je dokoła siebie, niosąc jednocześnie wojnę despotom a słowa braterstwa ludom". Albo też w moim liście listopadowej w roku 1843 Ludwik Mięrosławski: "Niema rewolucji w Europie bez zmartwychwstania Polski; następnie niema dla Polski zmartwychwstania poza demokracją". Albo znow Szymon Konarski z Młodej Polski w r. 1835: "Oswobodzenie Polski - przez wojnę i rewolucję, oswobodzenie ludzkości jest naszym celem. Szczęście wszystkich naszych prac przedmiotem Polska i ludzkość naszym hasłem. Chcemy przede wszystkim oswobodzić ojczyznę, my wiemy, że walka krwawa wymaga ofiar, lecz równocześnie w czasie wojny o niepodległość i wolność porównają się różnice społeczne, majątek pojedynczych stanie się skarbem publicznym, cała ludzkość zamieni się w braci-żołnierzy". Młoda Polska była sekcją "młodej Europy", która w r. 1834 dążyła już do konfederacji republikańskiej wszystkich ludów, urządzonych każdy podług wielkiej zasady jedności narodowej. Nie sposób tu mnożyć cytat, ale i one już świadczą o naszym ścisłym powinowactwie ideologicznym, nie sposób też wymieniać dzieł, dokonanych przez naszych wielkich poprzedników, ani nie sposób również wymieniać wszystkich czcigodnych imion bojowników, pisarzy i myślicieli, stanowiących źródłogenealogiczne demokracji polskiej. Reprezentują oni olbrzymią wspianą galerię ludzi dotąd nie dość szeroko w Polsce znanych i czekających wciąż na swoje wy-czerpujące biografie. Dopiero w przepychu ich wstęg i cnót, dopiero na tle dorobku ich ofiarnego trudu i dopiero w purpurze krwi przez nich przelanej na wszystkich-pobojowiskach wolności wystąpi w właściwych proporcjach ich wielkość z jednej strony, a z drugiej - to całe mizerne, nędzne i żalosne ustosunkowanie się totalistów do demokracji polskiej współczesnej. Kto tu mówi o pożyczkach ideologicznych? Z kim tu kogo zestawiać? Czyje i jakie idee porównywać? Śmiech pusty porwałby każdego myślącego i prawego Polaka lub - naprzemian wzbierałaby pasja, gdyby któryś z faszystów ośmielił się porównać promienne postacie w rodzaju St. Worcella, Edwarda Dembowskiego, Szymona Konarskiego czy Henryka Kamieńskiego z prostackimi i plugawymi bożyszczami typu Codreanów, Degrellów, Tiso czy innych z rodu Durczańskich i Sidorów, jurgielników i pacholków berliń -

skich, Już dzisiaj nikt nie zechce w poczuciu bezkarności opluć wiekowych tradycyj demokracji polskiej. Zresztą odbywa się już wzmożony odpływ od nauki i wiaryfaszystowskiej, a wśród uczciwej części obalamuczonej i zwiedzionej na manowce młodzieży czonowo-cenerowskiej narasta powoli świadomość straszliwego błędu i zaślepienia młodości. Wynaturzony nacjonalizm "nowoczesny", skąpany we krwi niewinnych i splugawiony na wieki zbrodnią, staje się odstrasżającą otchłanią upadku, a każdy jego wyznawca baczyć musi coraz pilniej, aby ustrzec się od piętna barbarzyństwa, hańby i upodlenia.

"PANI DULSKA" PRACUJE W GESTAPO".

Niektóre twory poetyckiej fantazji - obdarzone zostały tak intensywnym życiem, że istnienie ich rozsadza karty ogurniające je książki i żąda przedłużenia. Tak się stało z nieśmiertelną babą Zapolskiej; przeżyła o wiele swoją autorkę. Ale Zapolska nie przeprowadziła swojego piekielnego tworu przez wszystkie doświadczenia, przez jakie przejść może żyjący człowiek, nie mogła zresztą przeprowadzić: nie przeżywała wojny ani najazdu współczesnych Hunów. A to dopiero są te brakujące eksperymenty.

Bo i na czynze to ta cnotliwa arcy-mieszczka ćwiczyła siły swego ducha? Jakież miała pole działania? Podglądać służącą, stosować zasadę "divide et impera" - do męża i syna, uprawiać donosicielstwo między córkami i sąsiadką? Jakież mizerne pole działania, jakież skromne tereny polowań. Dopiero razem z wojną otworzyły się przed arcybabą nowe horyzonty, dopiero teraz jej zdolności natrafiły na podatną materię do ukształtowania, dopiero teraz jest na swoim gruncie.

Pani Dulaska stoi teraz cały dzień w oknie: do mieszkania sąsiadów ciągle ktoś wchodzi i wychodzi. To pewno bojowcy lub Żydzi, którzy szukają schronienia. Naprzeciwko okno zasłonięte, uchyla się tylko wieczorem: kto się tam może ukrywać? Tu obok stuka maszyna do pisania: pewno jakieś nielegalne skrypta. Ktoś niesie dużą paczkę i ugina się pod jej ciężarem: co to może być? Albo bomba - to nieporządek, zamach, a potem my wszyscy cierpimy, jeszcze niedaj Boże rozstrzelają Zbyszka. Albo jakiś towar, może mąka, może słoninę - sprzedadzą i zarobią, a ja nie mam masła - na podwieczorek. Wieczorem kiedy sądzili, że ich nikt nie widzi, sąsiedzi zakopali w ogródku jakąś skrzynkę: może broń, a może mydło? Obie rzeczy zdrożne.

Co robi Pani Dulaska? Porządkuje świat. Dawniej trzęsła kuchnią i małżonkiem, dzisiaj nieledwie zmienia kartę Europy. Władza ją upaja, rozkoszne możliwości uderzają do głowy. Pani Dulaska zaczyna od pisania donosów, wysyła je trochę na chybił trafił. Po jakimś czasie ktoś z policji zaczyna się nią interesować, władza w granatowym mundurze zjawia się w dwóch osobach w mieszczańskiej kuchni. Pani Dulaska nie posiada się z radości, duma ją rozpiera. Zwrócono na nią uwagę, zdobywa znaczenie, ma głos. Szeroko i długo tłumaczy bezceństwu sąsiadów, wskazuje ludzi, jednym tchem trzepie adresy i nazwiska. Tu ukrywają się oficerowie, tam Żydzi, tam znowu tajny komplet historii i geografii, ówdzie co tydzień zebrania. A ona lubi porządek i jest przy tym zadawnioną antysemitką. Podpora społeczeństwa, wróg zmian. Dalszy ciąg znany niestety. Dawniej parę stłuczonych garnków i zapłakana służąca, teraz parę trupów, kilka rodzin w ruinie. I co najgorsze, to prawda.

Nadejdzie czas. Nadejdzie czas, że rozprawimy się i z tą ohydą a tak bagatelizowaną postacią naszej przeszłości. Ale tymczasem...

Tymczasem od lyczka do rzemyczka, Pani Dulaska pracuje z gestapo.

NA KOŁĘDĘ.

Ciemna noc ...
Przez kryształ szyby szczelnie zasłoniętej
Nie ujrzą dziecięce oczy Gwiazdy Betleemskiej.
Bóg się rodzi.
Płoną na choince świeczki, leżą opłatki,
Przy stole tylko dwoje - licznej rodziny
ostatki,
Stoją bez słów, bez łez, ot tak dla zwy-
czaju,
Jednego życzyć sobie mogą w odrutowanym-
kraju ...
Głucha noc.
Zatrute technieniem wojny umilkły serca -
dzwonów.
Północ. Pasterka. Nigdzie nie słychać or-
ganów,
Ni śpiewów ni kolęd cudownego grania.
Policyjna godzina modłów o północy wzbra-
nia.
Uroczysta cisza.
Łomot krwi w uszach nierównym tętnem -
dzwoni.
Warczy motor. Scichł. Boże ratuj. Rewi-
zja. To oni...

./.

Dz. Pol
613/93

Tylko mała dziewczynka w kółeczku śni dalej spokojnie,
Szczęśliwa, o zbrodniach nie wie, o strasznej nie wie wojnie.
Moc truchleje.
Więziennym łamali się chlebem w obozie za kratami :
Daj Polski doczekać ...

Chryste zmiłuj się nad nami.

-o-o-o-o-o-

NA ZACHODZIE PEŁNA AKCJA.

Straszliwe naloty na Frankfurt, Bremę, Mannheim i Ludwigshafen są członkami planu wykonywanego nadal przez sprzymierzone lotnictwo. W ubiegłej dobie RAF i Amerykanie bombardowali na zmianę Rzeszę i tereny okupowane. W nocy brytyjskie formacje operowały nad zachodnimi Niemcami i północną Francją, gdzie zbombardowano Marlimont i 2 węzły kolejowe, nie ponosząc żadnych strat. W dzień Amerykanie przejęli z rąk brytyjskich akcje nad Niemcami, podczas gdy RAF dokonał 2.000 wypadów na Francję, tracąc 4 myśliwce. Londyn podkreśla, że ta natężona akcja trwa już 4 dni bez przerwy.

Dowództwo RAF-u opublikowało wyniki nalotów na kilka miast niemieckich, stwierdzając ponad wszelką wątpliwość na podstawie zdjęć. I tak w Bremie port i cały pas wybrzeża jest terenem ruin i zgliszcz. We Frankfurcie doszczętnie zniszczony został dworzec i dzielnice przemyślowe z fabrykami. W Lipsku zburzono 20 największych fabryk i hale "targów Lipskich", w których mieściły się obecnie mortownie samolotów. Lotnicy powracający z lotów nad Niemcami donoszą o wielkich dymach unoszących się nad Berlinem i przywożą fotografie uszkodzonych i zupełnie zniszczonych fabryk. Prócz przemysłu zrównano z ziemią gmachy ministerstw i wiele budynków publicznych. Do dziś życie Berlina jest improwizacją i to zupełnie chaotyczną.

NA INNYCH FRONTACH.

WSCHOD. - Na południe od Nowa Rosja nie poczynili postępy i zbliżają się dwoma kolumnami do Witebska, oswabdzając wiele miejscowości. W południowej Białorusi niemieckie ataki koło Złobina są nadal bezskuteczne. Na froncie kijowskim i w odciśnięciu Korostenie Rosjanie poprawili swoje pozycje. Na całym froncie padają coraz silniejszą mrozy i obfite śniegi, oddziały rosyjskie używają do transportów tylko sani. W akcje bojową wchodzi częściowo oddziały narciarzy rosyjskich.

POŁUDNIE. - Prawie cała Ortona znajduje się w rękach sprzymierzonych. Tylko

w jednej dzielnicy stawiają Niemcy zacięty opór, walcząc o każdy dom. V armia zdobywszy kilka strategicznych szczytów, napiera na Casselo.

PACYFIK. - W czasie nalotu na przyładek Gloucester zrzucono 200 ton bomb. Na Nowej Brytanii pod Arade naloty japońskie na przyczółek amerykański - zestrzelono 16 japońskich maszyn. Koło Nowej Irlandii zatopiono japoński transportowiec 6.000 ton oraz uszkodzono kontrtorpedowiec. Według sprawozdania głównej kwatery japońskiej, w przebiegu walk o wyspy Tarawa i Makin, stacjonowana na nich załoga japońska w sile 3.000 ludzi została wybita do nogi. Zginął również w tych walkach dowódca garnizonu kontradmirał Keiji Szibazaki oraz przeszło 1.500 urzędników, którzy walczyli razem z wojskiem.

ROZNE WIADOMOSCI.

Berliński korespondent dziennika szwedzkiego "Svenska Dagbladet" donosi, że jednym z nieoczekiwanych następstw nalotów na Niemcy jest niebezpieczeństwo inflacji. Władze niemieckie muszą bowiem wydać odszkodowanie ludności niemieckiej, pozbawionej dachu nad głową, czego następstwem jest znaczne powiększenie ciężarnej na rynku dodatkowej siły kupna, której z drugiej strony brak zrównoważenia odpowiada ilością towaru. Wzrost cen już teraz przybiera niepokojące rozmiary.

W dekreście wprowadzającym z dniem 1. marca nowy hymn narodowy, rada komisarzy ludowych stwierdza, że dotychczasowy hymn, "zn. Międzynarodówka, nie odzwierciedla fundamentalnych zmian, jakie zaszły w Rosji i nie odpowiada istotnym zasadom reżimu socjalistycznego.

Do Włoch przybyła brazylijska misja wojskowa. Niebawem zostanie wysłana pierwsza dywizja brazylijska sił ekspedycyjnych na front europejski.

W Stanach Zjednoczonych od początku br. spuszczone na wodę 1.796 statków handlowych.

Stokholmski korespondent "Daily Telegraph" donosi, że szwedzko-niemieckie rokowania handlowe zostały przerwane i niemiecka komisja wyjechała do Berlina po

instrukcje. W kołach gospodarczych panuje przekonanie, że powodem jest wysoka cena - postawiona przez Szwecję za wysokoprocentowe rudy żelaza. Według opinii zerwanie stosunków handlowych jest wynikiem postępowania Niemców wobec studentów w Oslo. - Wszystkie dzienniki zamieściły artykuły - wstępne, poświęcone tej sprawie, odbyły się demonstracje studentów i profesorów uniwersytetów szwedzkich. Szwecja nie pozostaje ślepa i głucha na sprawy rozgrywane się w krajach skandynawskich.

- W stanie zdrowia premiera Churchilla następuje stała poprawa. Churchill załatwia już sprawy urzędowe.

- Półurzędowy dziennik turecki "Ulus" donosi, że ostatnie wypadki przekonały Hiszpanię co do obłądności jej rachub na zwycięstwo Niemiec hitlerowskich. Obecnie jedyną troską Hiszpanii jest zapewnienie sobie bezpieczeństwa.

- Według "Daily Telegraph" w początku stycznia roku przyszłego odbędzie się w Londynie konferencja premierów dominion angielskich, celem omówienia zagadnień, jakie staną przed Brytyjską Wspólnotą po zakończeniu wojny.

- Admirał Land, stojący na czele gospodarki żeglugowej USA wskazał na fakt, że już obecnie Stany Zjednoczone mają za mało o 60.000 marynarzy, by wykorzystać całość posiadanego tonażu okrętowego. Ten brak załóg nakazuje oddawanie okrętów do użytku Anglików, którzy posiadają znaczną rezerwę wykwalifikowanych marynarzy. W przyszłości USA liczą na to, że cały nadmierny tonaż zostanie odsprzedany Anglii i innym narodom.

- Prezydent Roosevelt oznajmił przed stawicielom prasy, że Niemcy przygotowywali zamach na uczestników konferencji w Teheranie. Stalin sam doradził prezydentowi by nie mieszkał w poselstwie USA, tylko w ambasadzie brytyjskiej, do czego też się prezydent zastosował. W czasie całej konferencji nie było żadnych incydentów. Prezydent oświadczył, że jego wyprawa była pod każdym względem udana, gdyż osiągnięto pozytywne wyniki nie tylko co do obecnej wojny, ale również organizacji świata po wojennego. Prezydent ma pełną ufność, że uda się zrealizować główny cel, jakim jest uniknięcie trzeciej wojny światowej przynajmniej w okresie obecnego pokolenia.

- Rząd Vichy donosi o aresztowaniu 4.000 ludzi za należenie do tajnych organizacji. W odpowiedzi na to Francja podziemna opublikowała 500 nazwisk ludzi służących Niemcom, konfidentów i agentów ge-

stapo. Dziennik "New Chronicle" podaje, że rząd Laval'a jest bezsilny wobec ruchu podziemnego.

- Z Zurychu donoszą, że pociągi z Niemiec do Szwecji przychodzą z opóźnieniem, dochodzącym do 17-tu godzin.

- 10% kolejarzy angielskich opuściło pracę z powodu panującej epidemii grypy.

- Prezydent Roosevelt wygłosi w dzień Bożego Narodzenia orędzie radiowe. Przewidziane są również mowy Hulla i ambasadora USA w Londynie Winnanta.

- Premier Churchill złożył gratulacje załogom lotnictwa, biorącym udział w nalotach na Bremę, Frankfurt, Berlin i t.d.

- W wywiadzie udzielonym prasie premier turecki oświadczył, że stosunek Turcji do Ameryki i Rosji jest równie przyjazny jak do Wielkiej Brytanii.

- Lord Vansittart ogłosił artykuł, w którym składa hołd świetnemu oporowi Francji w obecnej walce podziemnej i stwierdza, że tylko kilkadziesiąt kilometrów przestrzeni morskiej ocaliło Anglię przed losem Francji. Francja zabezpieczona, za dowolona i mocna czyli Francja jako wielkie mocarstwo jest dla bezpieczeństwa Anglii niezbędna i winna taką pozycję odzyskać jaknajprędzej.

OSTATNIE WIADOMOŚCI, godz. 3.30 rano.

Według niepotwierdzonych jeszcze wiadomości dzisiejszej nocy był Berlin silnie bombardowany. Na innych frontach bez zmian.

Od Redakcji. Zawiadamiamy, że najbliższy numer Dziennika Polskiego ukaże się we wtorek 28. bm. o zwykłej porze. Tygodnik Polski ukaże się dopiero dnia 3. stycznia,

NA FUNDUSZ PRASY : Razem-30, Trzos-20, Dąb-20, Małżeństwo-30, Wilk-50, Szczepan-50, Pospik-100, Bimber-100, Bedewudziaki-45, Fredowie Sz.-40, Sykstus-50, Kora-20, Sympatycy-600, Szczur-30, Maryśka-50, Artur Blacha-100, Klodzia-100, Woda-25, Gusen-20, Janina-50, Nik-25, A-matryce, B-papier, Wydra-1000 pap.

NA WIEZNIOW I RODZINY : Józek-50, Bziki-300, Zuch-100, Zemsta-4-100, Słazak-50, Trójka-75, Koledzy z Głószeza-100, Jasna-100, Ryby-200, Trzos-100 zł.

NA FUNDUSZ "NAROD ZIEMIOM GRANICZNYM" : Zubr-100, Kora-50, Janina-100, Enka-50, Andrzej-50, Gałazka-50, Dimon-100, Mściciele-225, Ser-220 zł.